

Extractes i Traduccions

SOBRE LES POSSIBILITATS D'EXISTENCIA D'UNA CIVILITZACIO TERCIARIA ⁽¹⁾

R. M. Gattefossé

Bulletin de la Société Préhistorique française, 27 març i 24 d'abril de 1919.

Els recents treballs de M. Marcel BAUDOIN que han demostrat l'orientació astronòmica de les tombes i dels monuments megalítics, posen netament en dubte l'estat social dels neolítics, que hom ha considerat comparable al dels selvatges de l'època actual.

És probable, en efecte, segons aquests treballs, que el neolític, l'home més reculat, hagi tingut una cultura molt avançada.

L'estudi de les religions astronòmiques, a qualsevol indret de la terra on siguin examinades, demostra llur origen comú i aquest origen es relliga estretament a un esdeveniment còsmic, extraordinàriament important, que hauria provocat la desaparició sobtada del sol, en la regió de la terra que habitaven els primers homes, i, després, la seva reaparició en una constel·lació, fins aleshores inconeguda: les *plèiades* de TAUREAU.

Aquest punt havent estat establert d'una manera irrefutable pels treballs de M. BAUDOIN, podem, mitjançant una integració dels coneixements actuals sobre l'home, a través de les edats i sobre la terra, deduir-ne fàcilment conseqüències.

* * *

Sense retornar als detalls de la discussió relativa als orígens del tipus *Homo*, sembla necessari afirmar novament que la data de la fixació d'aquest tipus cal situar-la, tot el més, als mitjans de l'època terciària. A partir d'aquest moment, en efecte, el verb creador de la Natura sembla en regressió.

ORIGEN DE L'HOME

L'home era, aleshores, conscient, *sapiens*, o solament anàleg als altres animals. Sembla que aquesta segona eventualitat pot ésser considerada de preferència, car ella fóra en favor d'una evolució i d'un perfeccionament més ràpid dels seus instints, abans de la seva elevació a la consciència. Els animals, l'home comprès, vivien en vastes aglomeracions regides pels mateixos instints socials que persisteixen remarcablement entre les formigues i els castors. L'adveniment a la consciència individual hauria sobrevingut més tard.

¹ Vegi's CIENCIA, núm. 13, 1927: Els orígens prehistòrics de l'escriptura, per R. M. GATTEFOSSÉ.

A l'època terciària, els terrenys més favorables a la vida humana es trobaven, evidentment, si no directament sota el cercle polar, al menys més elevats en latitud que actualment, per tal com llavors les estacions no existien i, per tant, la Terra servava l'eix dels seus pols perpendicular al plan eclíptic. La zona tòrrida inhabitable s'extenia fins a les rives de la Mediterrània. La França gaudia d'un clima tropical, mentre que altres territoris, coberts actualment de glaços i de neus eternes, beneficiaven d'un clima temperat. En aquesta zona favorable l'home féu la seva evolució i canvià el seu tipus. Alguns negroides podien viure en les zones tropicals; però en un estat inferior al que els coneixem actualment. El tipus que ens interessa és el que dona origen a l'home evolucionat, fi, distingit, àgil i artista, al dolicocefal de la primera divisió neolítica.

Aquest home formava, en un continent hiperbòri, vastes aglomeracions; la natura, clement, produïa contínuament fruits i flors. Això devia ésser, incontestablement, l'Edat d'or, el Paradís, de què ens parlen les tradicions.

Els llibres sagrats de totes les religions fan esment, en aquesta època, d'un cataclisme terrible, que expulsà l'home de l'Edèn. Podem creure fonamentadament—tots els elements nombrosos que hem recollit corroboren aquesta opinió—que en aquest moment el xoc d'un cometa amb la terra féu perdre a aquesta la seva inclinació sobre l'eclíptica i engendrà, amb les estacions anuals, l'oscil·lació precessional de l'equinocci.

El continent hiperbòri fou devastat parcialment pels terratrèmols que, cap al fi de l'època terciària, modificaren profundament la cartografia terrestre. Les precipitacions atmosfèriques, degudes al refredament de l'aire, més ràpid que el de les aigües i del sol, caracteritzen el primer període glaciari.

L'home passà la primera nit polar; després el Sol aparegué pàlid i baix sobre l'horitzó del Sud. Un èxode general d'animals i homes s'organitzà per retrobar les contrades de cop i volta més afavorides. Durant les glaciacions següents, més seques i més fredes, separades per períodes calents deguts als moviments precessionals, aquesta fugida continuà lentament, a l'ensens que es creaven colònies sobre els territoris recorreguts. Aquesta migració és amollonada per les tombes i monuments megalítics; d'aquests, els uns han estat destruïts per les transgressions marines degudes a la fusió dels glaços, mentre que els altres, apartats de l'acció de les aigües, han romàs intactes. En aquests darrers les ossamentes dels dolicocefals són soles.

És únicament en els jaciments provinents d'èpoques més recents que es troben barrejats els restes dels braquicéfals, raça més jove, encara a l'estat completament selvatge. Aquests braquicéfals poden dividir-se grosserament en dues grans varietats: els nans de pel fosc i els gegants de pel clar, sanguinaris i antropòfags. Els nans descobreixen la indústria dels metalls inferiors i són els iniciadors de la metallúrgia del ferro.

L'Atlàntida

Ja des de molt temps els dolicocefals ocupen l'Atlàntida, on resten purs de tota barreja fins a la conquesta de les illes Canàries pels espanyols.

L'existència d'aquest continent avui ja no és controvertible; la paleontologia, la paleobotànica i la geologia estan d'acord a afirmar la seva realitat. Formant pont entre Àfrica, Europa i Amèrica esdevingué insular en produir-se el cataclisme que engendrà les estacions; la seva desaparició posterior és fixada a la darrera transgressió marina o darrer diluvi.

Els seus habitants, en aquesta època, s'extingueren per l'Àfrica del Nord, on reberen les civilitzacions que els emigrats de la mateixa soca, vinguts del Nord, havien establert de milenars ençà.

Totes aquestes civilitzacions es caracteritzen per signes comuns.

A la base de totes les civilitzacions protohistòriques es retroben els dollicocèfals roijós, amb tots llurs caràcters remarcables. Púnics, pelasgis, etruscos, medes, egipcis, són eixits dels hiperboris; la majoria d'entre ells són reforçats, a seguit de l'esfondrament de l'Atlàntida, per les tribus que abandonen aquest continent desolat per les erupcions volcàniques, provocades per la darrera transgressió marina.

Les tradicions

Les tradicions estan d'acord amb aquestes deduccions, exclusivament basades sobre les descobertes científiques. Nosaltres reconeixem en Neptú el poble que fugí per mar de la contrada hiperbòria i que s'installa a l'Atlàntida. La mitologia grega, llegat dels Atlants, ens dona les grans línies de la història en els començos de l'home. Al començament del món, és el Caos l'espai infinit del qual neix Rhea, la Terra. Sota l'influència d'Eros, déu de les forces universals, naixen tots els altres elements i els déus. D'Urà, el Cel, i de la Terra neixen les forces subterrànies (els ciclops i els titans), Chronos, el Temps, esdevé senyor del cel; dit en altres termes: el coneixement del temps prové de l'estudi dels astres. És l'aurora de l'Astronomia. Chronos, al seu torn, és suplantat per Júpiter, déu filosòfic de les forces còsmiques (l'home dedueix de la cosmografia la filosofia energètica primitiva).

És en aquest moment en què es situa la revolta dels Titans; llur guerra contra els déus és la relació d'un espantós cataclisme sísmic. El mateix cel canvia d'eix i reixen les tenebres. La terra esdevé el reialme de dos germans: l'un, Neptú, que conquereix l'Atlàntida; l'altre, Plutó, que resta en l'antic món de Júpiter, on sobtadament, el fred, el glaç i la nit polar transformen l'antic Edèn en Infern.

Ceres, deesa de les collites, fugí; però deixa a Plutó la seva filla Proserpina, que esdevé deesa dels arbres estèrils; en estil clar: els pins venen a substituir els cereals i les plantes temperades.

Totes les religions dels homes roijós renoven amb termes diferents la mateixa història.

Sota els aspectes d'Osiris, d'Adonis, de Mitra, la mort del Sol, descendit per sis mesos al reialme de les ombres, és plorada per tots els homes roijós, fills dels hiperboris. La seva resurrecció i la seva recerca en els països del Migdia és descrita en tots els mites religiosos.

La tradició mediterrània ens parla també de les conquestes de Bacchus, vingut del país del Nord, després de travessar les Índies i que portà amb ell el conreu de la vinya i dels cereals.

Les Amèriques

D'altra part, les religions i els monuments americans ens proven que els primers homes que fugint dels cataclismes foren forçats a marxar fins a l'altura del Golf de Mèxic, hi aportaren les mateixes tradicions i els mateixos records. Els Fills del Sol funden les civilitzacions Nahuatl al Perú i a Mèxic, amb llurs monuments megalítics, llur culte al sol, acompanyats de les escultures pediformes, que en són arreu una característica. Aporten també llur llengua rúnica i polisintètica i guarden pura llur sang de dollicocèfals roijós.

L'estudi que resumim ací ràpidament dóna amb detalls aquestes correspondències absolutament precises entre les civilitzacions neolítiques i postneolítiques dins de les nostres regions i a Amèrica. L'èxode dels hiperboris terciaris es produí arreu de Nord a Sud, per seqüència de la llei còsmica que creà les estacions i canvià els climes.

Nosaltres podem seguir, d'altra part, les invasions dels bàrbars braquicèfals blonds i reconèixer llurs aportacions en totes les repúbliques roiges. Generalment aquests bàrbars serven llurs habituds de crueltat i subjuguen fàcilment per les armes els pobles roijos, agrícoles i plàcids. Però, per un fenomen de psicologia col·lectiva molt explicable, els pobles roijos reprenen generalment la direcció dels afers per llur predomini intel·lectual. Tant com les lleis, les religions i la ciència hiperbòria resten a la base de les noves civilitzacions, malgrat la presència dels braquicèfals.

Sobre l'edat de la terra

M. Emile BELOT, que ja ha publicat anteriors estudis tendint a demostrar com dins la nebulosa primitiva, a l'ensens que les projeccions planetàries emeses per l'equador del protosol en pulsació, podien haver-se format els cometes per concentració de la matèria nebulosa, ha fet públiques, recentment, les seves noves deduccions relatives a aquesta qüestió ¹.

Els cometes són els astres més nombrosos i més fràgils del sistema solar. A deuir del nombre de cometes, dits nous, que apareixen cada any—per terme mig 3—hom és portat a apreciar en diversos milions el nombre de cometes diversos. Aquests astres tenen, altrament, tres processos de desaparició o de desagregació: per condensació gravitativa de llur nucli, en el qual cas deixen com a residu una esfera de diàmetre tan feble que no permet la visibilitat; per projecció de llur matèria al llarg de llurs òrbites, sota formes d'estels fugissers; finalment, per dispersió de llur matèria a través de les cues quan passen prop del Sol, del qual experimenten l'acció de la força repulsiva i de les radiacions calorífiques i elèctriques.

Si acceptem, amb M. BALDET, que els cometes no poden passar cinquanta vegades pel periheli sense ésser desagregats, hom pot preguntar-se com és que, malgrat les causes de desaparició esmentades, encara n'apareixen en el firmament. Aquest fet sols pot explicar-se per la immensitat de llurs òrbites i per llur edat relativament poc antiga.

Un cometa no pot tenir el seu afeli més allunyat que la meitat de la distància del nostre veí estelar més proper: α del *Centaure*; en aquest cas aquest afeli fóra 126.000 vegades la distància del Sol a la Lluna i la seva durada de revolució 15,6 milions d'anys, el què correspon a un total de 780 milions d'anys per a cinquanta passos pel periheli; però és probable que el nombre màxim dels afelis sigui 63.000 vegades la distància del Sol a la Terra, el què correspon a una durada de revolució de 5,5 milions d'anys. Un tal cometa necessitaria 275 milions d'anys per passar cinquanta vegades el seu periheli. Així, perquè apareguin encara cometes, cal que llur edat sigui compresa entre 275 i 780 milions d'anys, el què confirma, donada la idèntica edat de formació, l'edat de la terra evaluada anteriorment en 330 milions d'anys, pel mateix M. BELOT. I si d'acord amb alguns geòlegs s'admet que l'edat de la terra és d'alguns milers de milions d'anys, tots aquests cometes haurien d'haver estat desagregats i no apareixerien ja.

¹ "Le domaine intrastellaire des comètes et l'age de la Terre. C. R. Acad. Sci. vol. 184, núm. 15, 1927.